

HET ZACHTE WINTER

De weerprofeten hadden
 Eer woord weer reed'lijk kloor,
 Veurspellen oons nen winter
 Net as vergangen joor.
 Wiej doot niks op dee prööties,
 Want meestied hebt ze 't mis.
 In plaese van häd winter
 Is 't net of 't veurjoor is.
 Nen proemenboom in Broabaant
 Hef bleuisels al volop
 En de seringenstroeken
 Biej oons zit vol van knop.
 Het ambachtsvolk kan warken,
 Det geet 't net noa den zin,
 Mar leu met scharpe schaesen
 Dee wacht nog op 't begin.
 Vergangen zommer kwam ik
 In Hertme is ne keer,
 Mooi laand bezieden Boorne,
 Wat tröf ik het door weer!
 Ik vunne 'n oald lös huus door.
 "Doew kikste vriej mar roond",
 "Zèè Hertme's vrouwe vrien'lijk,
 "'n Lös hoes is zoo gezoond".
 "In 't weenter hebbe wiej van"
 "De köölte nich zon nood".
 "Want aw noa boeten goat, is"
 "Den oavergaank nich groot".
 "Mar", vreug ik, "Woer heb iej dan"
 "Vergangen joor edoan"?
 "Toew zol oew hier de köölte"
 "Straf um de ribben goan".
 "Toew hew nen kachel veur in"
 "De opkamer had stoan",
 "Want met de kleine keender"
 "Wol 't op den heerd nich goan".

Ik dagche disse daege
 Nog zoo an Hertme's moo,
 Zee hoeft neet noa d'opkamer,
 Mar blij mooi biej de koo.
 Ik leute mien'gedachten
 Noa 't oale huusien goan,
 Den groten ekenboom den
 De eeuwen hef weerstoan.
 Ik heuren nog dee stemme,
 't Dee mij zoo orig an.
 Dee mooie Twentsche sproake
 Mij zoo bekoren kan.

Johanna van Buren

Februari 1930 (oorspronkelijke tekst in het Hellendoorns).

